

само на езика на очитѣ. Онзи облакъ, който оставаше толкози дни неподвиженъ на Везувій, мърда се сега защото си измѣнува нѣкога фигурата; сега ми са вижда като образъ на голѣмъ исполнилъ който простира ржката си надъ града; намѣрвашъ ли и ты сжщото подобіе, Главке, или въображеніето ми ма мама?

— Тѣй и менѣ са вижда, прекрасна Юно, подобіето е удивително! Исполнильтъ сѣди на върха на гората, пѣстрытъ цвѣтове на облака образувать вълнувана тога, която му покрыва безкрайнигѣ гърды и членовѣтъ; вижда са че гледа къмъ лежащія отъ долу градъ, и съ едната си ржка указва, какъто казвашъ, на веселитѣ му улыци, но не съгледвашъ че другата му ржка са издига и губи въ небето? сѣкашъ че е сѣнка на нѣкой исполнискій Титанъ, скитающа са по свѣта отъ който са е лишила, печална за мивѣлото, но повече заплашителна за бждѣщето.

— Да не бы чѣ има нѣкое сношеніе помежду онзи облакъ и труса на минѣлата нощъ? Казватъ нѣкѣи че преди вѣкове, почти въ първата епоха която поменува преданіето, Везувій изрыгнѣлъ пламѣцы какъто днесъ Етна. Може бы сжщитѣ пламѣцы са крѣжтъ въ него и расклащатъ утробата му.

— Възможно е, рече Главкъ размислель.

— Думашъ че не вѣрвашъ въ магіята, рече тосъ часъ Недія. Чувала съмъ че една страшна вълшебница обитава въ обгорѣлыгѣ пещеры на гората, и видимийтъ онзи облакъ е може бы страшната сѣнка на демона съ който е тя въ сношеніе.

— Умѣтъ ти е сѣкога пѣленъ отъ предразсждѣцигѣ на отечеството ти Тесалія. рече Главкъ. Въ разумати има чудно едно смѣшеніе отъ право рассжданье и отъ суевѣрїя.

— Сѣбога е суевѣрель онзи който живѣе въ мрака, отговори Недія. Но кажи ми, Главке, приложи ты подиръ малко, тѣзи конто сж добры, неприличватъ ли си единъ на другій? Чувала съмъ че ты си хубавъ и Юна тоже. Чъртыгѣ на лицата ви еднаквы ли сж? Азъ не го вѣрвамъ, но тѣй трѣбаше да бжде.

— Не обиждай тѣй Юна, рече Главкъ засмѣвъ. Нема нищо най малка прилика въ лицата ни, каквато сжществува помежду двѣ грозны или двѣ хубавы лица. Косата на Юна е черна, а моята е руса, очитѣ ѝ, я чакай, какъвъ цвѣтъ иматъ очитѣ ти, Юно? не ги виждамъ, обърни са къмъ мене. Тѣй де, черны ли сж? не, последтъ имъ е много сладостень; сивы? никакъ, цвѣтъ имъ е по живо-стень . . . мѣнува са на сѣка луча на слънцето! Точно не могъ да опредѣлямъ какъвъ цвѣтъ иматъ, но мѣнтѣ, любезна Недіе сж сивы